

Phần 12

Mark & Alyson

Tất cả được ghép nên từ tuổi thơ

Không phải chúng ta nói từ ngữ

Chính từ ngữ nói với chúng ta.

Witold GOMBROWICZ

Ngày hôm nay

Trên máy bay

Mười một giờ bốn lăm phút

Chiếc máy bay A380 tiếp tục bay với vận tốc đều đều và rẽ những đám mây đang bay lượn trên bầu trời phía trên rừng Thạch Sơn.

Mark bước lên chiếc cầu thang không lò nôi liền hai tầng của máy bay. Anh đi đến giữa tầng trên, nơi có Fliridita, một quầy bar lịch sự vốn là niềm tự hào của hãng hàng không Shangri-La Airlines. Âm nhạc thư thái, ánh sáng rực rỡ, ghế bành có tay vịn, tràng kỷ bằng da khâu chân: tất cả góp phần tạo ra một bầu không khí ấm cúng và dễ chịu. Trong không gian được thiết kế sang trọng này, người ta dễ dàng quên rằng mình đang ở trong một chiếc máy bay.

Mark ngồi trên một trong những chiếc ghế cao được bài trí quanh quầy bar. Phía sau quầy, một tay Đen để ria mép phô trương mái tóc châu Phi theo kiểu Jackson Five khiến anh ta trông gần như giống hệt Isaac, nhân viên phục vụ quầy trong series phim truyền hình Mỹ *The Love Boat*.

- Một ly đúp whisky không đá, vị bác sĩ gọi.

Chưa gì anh đã cảm thấy khá hơn nhiều. Chỉ riêng viễn cảnh được uống cũng gần như đủ để khiến anh cảm thấy dễ chịu.

Vì vậy khi Isaac đặt ly rượu trước mặt, Mark tự cho phép mình khoan nhấp ngay ngụm đầu tiên.

Anh quan sát xung quanh. Khách hàng đổ xô về quầy bar ngày một đông dần lên. Ngay bên cạnh anh, một phụ nữ trẻ hơi khêu gọi vừa đến ngồi. Trong khi chờ đợi đến lượt mình gọi đồ uống, Alyson lắc lư đầu theo điệu nhạc, một thứ nhạc pha trộn giữa electro và bossa.

- Tôi lấy cho cô chút gì uống nhé? Tay nhân viên quầy bar hỏi.

- Một ly daiquiri. Không đường nhưng với chút nước bưởi.

Alyson quay sang Mark và bắt gặp ánh mắt Mark đang nhìn mình.

- Đó là Hemingway's special¹, bác sĩ nói.

- Xin lỗi?

- Ly cocktail mà cô vừa gọi, cocktail daiquiri amer: đó là do Hemingway phát minh ra.

Vì Alyson không phản ứng lại, Mark tự thấy mình có nghĩa vụ phải giải thích.

- Nhà văn Hemingway.

- Tôi biết Hemingway là ai, cảm ơn!

- Tôi rất lấy làm tiếc, Mark xin lỗi. Tôi không muốn làm cô khó chịu.

- Không, là do tôi, chỉ vì...

Do ảnh hưởng của cảm xúc không chế ngự được, Alyson giải thích rồi ngoảnh đầu sang hướng khác.

Tò mò, Mark quan sát cô gái chăm chú hơn: mái tóc màu vàng hoe, thân hình dong dỏng cao, vẻ bề ngoài trông như gái gọi...

Khi cô gái cúi xuống nhặt túi xách, Mark nhìn thấy phần đầu của một hình xăm ở chỗ hõm đốt sống lưng và anh nhận ra biểu tượng bánh xe luân hồi trong Phật giáo:

- Cô khỏe chứ? Anh lo lắng hỏi.

- Tôi ổn, Alyson khẳng định. Chỉ là vì anh nhắc đến Hemingway: đó là nhà văn mà bố tôi thích nhất.

Cô nhìn thẳng vào mắt anh và cảm thấy thoải mái đến kỳ lạ. Ở người đàn ông này toát ra một từ trường lạ lùng, mang đến sự nồng ấm và tình người, tạo cho cô niềm tin và thúc đẩy cô tiếp tục:

- Bố tôi mất cách đây ít ngày, cô nói tiếp. Ông ấy tự tử.

- Tôi rất lấy làm tiếc.

- Một phát súng sấm, như...

- ... như Hemingway, Mark kết thúc.

Alyson im lặng gật đầu đồng ý.

- Tôi là Mark Hathaway.

- Alyson Harrison.

Sau một phút do dự, cuối cùng Mark cũng dám đặt câu hỏi khiến anh băn khoăn:

- Tại sao một nửa số hành khách trên máy bay này nhìn cô chăm chăm vậy, Alyson?

Cô gái trẻ lúng túng thừa nhận:

- Mấy năm vừa qua, người ta thấy tôi xuất hiện rất nhiều trên mặt báo. Thực ra, báo chí, đó chỉ là khoa trương...

- Vậy à?

- Tôi cược là anh đã từng nhìn thấy anh của tôi trên báo. Nếu không, chắc hẳn anh là người duy nhất.

- Tôi không xem một tờ báo nào kể từ năm năm nay, bác sĩ khẳng định.

- Thật sao?

- Thật.

Alyson tò mò nhìn Mark.

Đến lượt mình, bác sĩ nhìn lại cô gái và cảm thấy người phụ nữ trẻ này cần được thổ lộ tâm tình.

- Vậy đi Alyson, hãy nói cho tôi biết những gì tôi đã bỏ lỡ trong năm năm qua.

Chú giải:

¹ Tiếng Anh trong nguyên bản: Tuyệt tác của Hemingway.